

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň Mgr. Kateřiny Kulískové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **MIŠKOVIČ PLOCHÉ STŘECHY, s. r. o.**, se sídlem Tábor, Chýnovská 533, zastoupeného Ing. Františkem Mejtou, daňovým poradcem se sídlem Písek, tř. Národní svobody 33, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2015, č. j. 5565/15/5200-20446-702189,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 24. 2. 2015, č. j. 5565/15/5200-20446-702189 (dále jen „napadené rozhodnutí“), vydaným podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil tři dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 23. 7. 2014, č. j. 1593053/14/2212-24803-305958, ze dne

23. 7. 2014, č. j. 1593357/14/2212-24803-305958 a ze dne 23. 7. 2014, č. j. 1593541/14/2212-24803-305958.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 23. 7. 2014, č. j. 1593053/14/2212-24803-305958, byla žalobci na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2010 doměřena daň ve výši 55 328 Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20% z částky doměřené daně, tj. 11 065 Kč.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 23. 7. 2014, č. j. 1593357/14/2212-24803-305958, byla žalobci na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2010 doměřena daň ve výši 71 685 Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20% z částky doměřené daně, tj. 14 337 Kč.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 23. 7. 2014, č. j. 1593541/14/2212-24803-305958, byla žalobci na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2010 doměřena daň ve výši 178 981 Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20% z částky doměřené daně, tj. 35 796 Kč.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 27. 4. 2015 žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Žalobce v žalobě shrnul, že ke zvýšení daňové povinnosti došlo ze dvou důvodů, a to pro vyloučení daňových dokladů – faktur vystavených společností Rozalinda, s. r. o. (2., 3. A 4. čtvrtletí 2010) a společností Nad' - Truhlářství, s. r. o. (4. čtvrtletí roku 2010). Žalobce konstatuje, že jím v odvolání myšlené předepsané náležitosti dodatečných platebních výměrů se týkaly především jejich řádného odůvodnění. Žalovaný se spokojil s ryze formalistickým náhledem, že zpráva o daňové kontrole existuje a je přiměřeně obsáhlá. Žalovaný však nedodržel povinnosti, které mu vyplývají z § 114 a násl. daňového řádu. Žalobce očekával, že žalovaný přezkoumá napadené rozhodnutí nejen formálně, nýbrž i věcně v mezích užitého postupu správce daně. Podle žalobce však přístup, který je žalovaným obecně aplikován, se snaží přenést odpovědnost za správné stanovení daně v doměřovacím řízení na daňový subjekt, což je podle žalobce v rozporu s § 92 daňového řádu. Po daňových subjektech je požadováno, aby vypracovaly co nejpodrobnější odvolání, neboť jen v takových mezích pak probíhá odvolací přezkum.

Podle žalobce si při absenci odvolacích námitek žalovaný zjevné a zřejmé nezákonnosti záměrně nevšímne. Žalovaný se podle žalobce omezil na obecné floskule. Žalobce však vyjádřil zásadní nesouhlas se závěry správce daně ve zprávě o daňové kontrole. Tomu mělo korespondovat konkrétní posouzení správnosti postupu správce daně, a to každého jeho kroku a každého dílčího závěru. Podle žalobce je právem každého daňového subjektu takový postup od žalovaného požadovat. Žalobce poukazuje na rozdíl v postupu při odvolacím přezkumu a při následném přezkumu soudním. Soud je žalobou vázán, a proto nenapadená nezákonnost rozhodnutí, nebude soudem zkoumána. Ovšem při odvolacím přezkumu na základě byť i minimálně odůvodněného odvolání nesmí žalovaný opomenout existující nezákonnost daňového řízení. Žalobce z § 114 odst. 2, věty druhé daňového řádu dovozuje, že žalovaný je nejen oprávněn, ale i povinován přiměřeně posoudit podle spisu celé řízení i mimo rozsah odvolacích námitek. Podle žalobce žalovaný nepřezkoumal dodatečné platební výměry řádně, a proto je napadené rozhodnutí nezákonné.

Žalobce dále poukazuje na rozpor mezi obsahem spisu a závěry správce daně ve vztahu ke společností Rozalinda, s. r. o. a Nad' - Truhlářství, s. r. o. Žalobce poukazuje na to, že probíhaly souběžně daňové kontroly jak u žalobce, tak u jeho jednatele jako podnikající fyzické osoby. Oba tyto daňové subjekty postupně spolupracovaly s oběma dodavateli. Práce zajišťované společností Rozalinda, s. r. o. byly v předcházejících letech před daňovou kontrolou vykonávány i jinou společností, ovšem vždy stejnými osobami ukrajinské národnosti a s totožným jednatelem. Žalobce považuje za nutné podotknout, že správce daně měl na základě dřívějších daňových kontrol znalost o jeho podnikatelské praxi, avšak dříve proti tomu žádných výtek neměl. Podle žalobce bylo prokázáno, že uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty předložením formálně bezvadných dokladů; že se jednalo o doklady vystavené existujícím plátcem, který potvrdil jejich pravost a správnost; že k přijetí vyúčtovaných plnění v deklarovaném čase došlo; že účtovaná cena odpovídala ceně smluvně dohodnuté; že práce fakturované společností Rozalinda, s. r. o. byly prováděny osobami ukrajinské národnosti, kterým žalobce přímo neposkytoval žádné plnění. Žalobce je tak přesvědčen, že prokázal oprávněnost uplatněných nároků na odpočet daně. Žalovaný ovšem osvědčil dodatečné platební výměry vydané v rozporu se skutkovým stavem, a proto je jeho rozhodnutí nezákonné.

Žalobce dále namítá porušení principu neutrality (neznevýhodňování) při posuzování skutkově shodných nebo podobných případů a porušení principu předvídatelnosti rozhodování (legitimního očekávání). Správce daně reagoval na obdobná tvrzení různých daňových subjektů rozdílně a odchýlil se od závěrů, které učinil pro obdobný skutkový stav v předchozích letech. Správce daně nedbal o to, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly při rozhodování o skutkově shodných nebo obdobných případech.

Žalobce napadal i postup správce daně při zjišťování skutkového stavu věci. Žalobce se táže, zda byly pro stejná skutková zjištění (provedení prací neztotožněnými osobami, které mohly mít pracovněprávní vztah k dotčeným společnostem) zahájeny daňové kontroly u společností Rozalinda, s. r. o. a Nad' - Truhlářství, s. r. o. Žalobce je přesvědčen, že nikoliv. Správce daně podle žalobce zaměnil důkladné zjištění skutkového stavu za potvrzení stavu jím předpokládaného. Zpráva o daňové kontrole podle žalobce obsahuje celou řadu spekulací o vzájemné interakci faktů, ačkoliv by valná část z nich byla řádným postupem eliminována. Správce daně odmítl uskutečnit místní šetření na stavbách (v místě provedení izolačních prací) s tím, že s tříletým odstupem již nemůže být prokázáno, jaké práce byly realizovány, kdo je provedl a především, že je provedla společnost Rozalinda, s. r. o. a Nad' - Truhlářství, s. r. o. Žalobce je však přesvědčen, že místní šetření by mohlo správci daně poskytnout prvotní vodítko o charakteru práce, množství osob k jejich provedení atd. Bylo by tak postaveno najisto, jaké práce a kdy skutečně probíhaly. S ohledem na to je podle žalobce absurdní, že došlo k vyloučení veškerých přijatých plnění.

Žalobce závěrem vznesl několik komentářů k názorům správce daně, vyjádřeným ve zprávě o daňové kontrole. Žalobce poukázal na formalistický přístup správce daně. Žádosti o dožádání do Prahy podle žalobce nemohly nikdy ověřit provedení služeb v jižních Čechách. Podle žalobce je v uvedeném zrcadlen fakt, že pokud by měli oba dodavatelé uvedené služby zahrnuté ve své daňové evidenci a daň z přidané hodnoty byla z těchto služeb odvedena, pak k faktickému poskytnutí služeb skutečně došlo. Pokud správce daně vyhodnotil stanovení ceny díla jako neprůkazné a nevěrohodné, osvědčil tak podle žalobce hluboké odtržení od reálného života. Správce daně přitom požaduje naplnění nepřiměřených administrativně-byrokratických požadavků. Tvrzení o nepřipustné míře neurčitosti sjednání ceny díla je podle žalobce zavádějící.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že navrhuje žalobu pro nedůvodnost zamítnout. Žalovaný uvedl, že ač je odvolací řízení postaveno na kombinaci zásady dispoziční a principu revizního, není úkolem žalovaného provádět kompletní revizi rozhodnutí správce daně *ex officio*, tj. v případě absence odvolacích námitek. Žalovaný uvedl, že při posuzování žalobcem vznesené odvolací námítce nevyplývuly ze spisového materiálu žádné nesprávnosti nebo nezákonnosti způsobilé ovlivnit výsledek odvolacího řízení. Žalovaný odkázal na § 92 a § 112 daňového řádu. Dále žalovaný uvedl, že žalobcem předložené formálně bezvadné daňové doklady nebyly osvědčeny jako důkaz o tom, že fakturovaná plnění byla fakticky uskutečněna tak, jak je v daňových dokladech deklarováno. Žalovaný shrnul, že shromážděné důkazy neprokázaly, že žalobce přijal uvedená zdanitelná plnění. Důkazní prostředky jsou podrobně hodnoceny ve zprávě o daňové kontrole. K námitce porušení zásady legitimního očekávání žalovaný uvedl, že je vznesena obecně.

Z daňového spisu vyplynuly pro nyní projednávanou věc následující podstatné skutečnosti: Protokolem ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1300355631/2212-05403-305522, zahájil správce daně u žalobce daňovou kontrolu na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2., 3. a 4. čtvrtletí roku 2010 v rozsahu odpočtu daně uplatněného na základě dokladů č. 7/2010, 10/2010, 11/2010, 14/2010, 16/2010, 20/2010, 25/2010, 27/2010, 30/2010, na kterých je jako poskytovatel plnění uvedena společnost Rozalinda, s. r. o., a na základě dokladů č. 10050, 10051, 10052, 10053, 10055, 10057, 10058, 10059, 10060, 10061, na kterých je jako poskytovatel plnění uvedena společnost Nad' – Truhlářství, s. r. o. (od 29. 6. 2011 společnost BOUWER, s. r. o.). Při jednání dne 15. 1. 2014 byl žalobce seznámen s výsledkem kontrolního zjištění na dani z přidané hodnoty (protokol č. j. 180684/14/2212-05403-305522). Dne 23. 4. 2014 proběhlo jednání, na kterém byl žalobce seznámen se stanoviskem správce daně k jeho vyjádření ke kontrolnímu zjištění; dále měla být projednána zpráva o daňové kontrole na dani z přidané hodnoty. K tomu však nedošlo, neboť žalobce vznesl námitku podjatosti úředních osob (protokol č. j. 1008852/14/2212-05403-305522). Poté, co bylo o podjatosti úředních osob rozhodnuto, došlo dne 10. 7. 2014 k projednání zprávy o daňové kontrole na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2., 3. a 4. čtvrtletí roku 2010 (protokol č. j. 1549854/14/2212-05403-305522).

Zpráva o daňové kontrole č. j. 895959/14/2212-05403-305522 byla se žalobcem projednána a zástupce žalobce tuto skutečnost potvrdil svým podpisem. Zpráva o daňové kontrole obsahuje kontrolní zjištění a vyhodnocení shromážděných důkazních prostředků. Správce daně vyhodnotil, že důkazní prostředky neprokazují, že žalobce přijal od společností Rozalinda, s. r. o. a Nad' – Truhlářství, s. r. o. fakturovaná plnění a že tyto společnosti poskytly žalobci zdanitelná plnění v rozsahu deklarovaném doklady, na základě kterých si nárokoval odpočet daně z přidané hodnoty. Odpočet daně byl žalobcem uplatněn neoprávněně, a to v rozporu s § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“).

Následně byly dne 23. 7. 2014 vydány shora označené dodatečné platební výměry, vůči kterým se žalobce odvolal. Obsahem odvolání byla námitka, že rozhodnutí nemají všechny předepsané náležitosti. O odvoláních rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, přičemž odvolání zamítl a dodatečné platební výměry potvrdil.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu

(§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud rozhodl ve věci při jednání.

Žaloba není důvodná.

Pokud jde o procesní stránku věci, pak žalobce namítal, že žalovaný v odvolacím řízení porušil § 114 odst. 2, větu druhou daňového řádu. Podle žalobce byl žalovaný povinen přiměřeně podle spisového materiálu posoudit zákonnost celého daňového řízení i mimo rozsah odvolacích námitek.

Podle § 114 odst. 2 daňového řádu platí, že odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Odvolací orgán však není návrhy odvolatele vázán, a to ani v případě, že v odvolání neuplatněné skutečnosti ovlivní rozhodnutí v neprospěch odvolatele. S tím souvisí i § 114 odst. 3 daňového řádu, podle kterého vyjdou-li při přezkoumávání najevo nesprávnosti nebo nezákonnosti odvolatelem neuplatněné, které však mohou mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání, odvolací orgán je prověří.

Rozsah přezkumu odvolacím orgánem je postaven na kombinaci zásady dispoziční a částečně i na principu revizním. Zásada dispoziční se projevuje v tom, že odvolací orgán je povinen se zabývat všemi důvody, které odvolatel v odvolání uplatnil a nesmí je opomenout vypořádat. K částečnému principu reviznímu se v odborné literatuře uvádí, že „*odvolací orgán však není omezen rozsahem odvolacích důvodů, a rozhodnutí se tak může odchýlit od odvolatelem požadovaného rozhodnutí. Není však povinen přezkoumat z úřední povinnosti zákonnost rozhodnutí v celém rozsahu (jak tomu bylo např. ve správním řízení za účinnosti předchozího správního řádu), musí však zohlednit všechny nové skutečnosti, které v průběhu odvolacího řízení vyjdou najevo a mohou ovlivnit zákonnost rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je odvolatel v odvolání uplatnil.*“ (Baxa, J. a kol. Daňový řád, Komentář. Praha: Wolters Kluwers, 2011, komentář k § 114). Nelze přisvědčit žalobci v tom, že žalovaný byl povinen i mimo rozsah odvolacích námitek přezkoumat zákonnost celého daňového řízení. Žalovaný by byl toliko povinen prověřit a přihlídnout k nezákonnostem, pokud by v průběhu řízení vyšly najevo a mohly mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání. Z takto formulované právní úpravy nelze v žádném případě dovozovat úplný revizní princip, tak jak jej žalobce nastiňuje v žalobě. Je především v zájmu žalobce, aby v odvolání co nejpodrobněji formuloval své námitky a aby tím vymezil rozsah odvolacího přezkumu. Žalobce byl povinen podle § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu v odvolání uvést důvody, v nichž jsou spatřovány nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí (projev zásady dispoziční). Pokud tyto důvody žalobce vymezil pouze obecnou námitkou nedodržení náležitostí dodatečného platebního výměru, pak se nemůže podívat, že stejně tak obecně se žalovaný k dané námitce postavil. Zároveň nebylo lze vycházet z toho, že by podané odvolání trpělo vadami, které měly být odstraňovány.

Ačkoliv to žalovaný v napadeném rozhodnutí explicitně neuvedl, lze konstatovat, že žádné neuplatněné nezákonnosti či nesprávnosti při odvolacím přezkumu nezjistil. V takovém případě by totiž na ně upozornil a vyhodnotil by, zda mají vliv na výrok jeho rozhodnutí či nikoliv.

Žalobce v žalobě uvedl, že vyjádřil zásadní nesouhlas se závěry správce daně ve zprávě o daňové kontrole. Z obsahu daňového spisu se podává, že žalobce se vyjádřil ke kontrolnímu zjištění a toto jeho vyjádření a doplnění důkazních návrhů bylo vypořádáno

ve zprávě o daňové kontrole. Podle § 147 odst. 4 daňového řádu platí, že dojde-li ke stanovení daně výlučně na základě výsledku daňové kontroly, považuje se za odůvodnění zpráva o daňové kontrole. Opravným prostředkem proti rozhodnutí o stanovení daně je odvolání. Pokud žalobce měl zásadní výhrady proti závěrům uvedeným ve zprávě o daňové kontrole, pak je měl vyjádřit právě v odvolání. Jestliže v žalobě žalobce vysvětluje, co měl na mysli svojí odvolací námitkou o nedostatku náležitostí rozhodnutí o stanovení daně, pak nelze než zopakovat, že měl-li žalobce konkrétní výhrady proti odůvodnění zprávy o daňové kontrole (a tedy proti odůvodnění rozhodnutí o stanovení daně), měl je přesně vymezit v podaném odvolání.

Ke spekulacím o tom, že si žalovaný nezákonností řízení záměrně nevšímá, se krajský soud nebude vyjadřovat, neboť taková žalobní argumentace je nepodložená a zavádějící.

Žalobce odmítá odpovědnost za správné stanovení daňové povinnosti a poukazuje na § 92 odst. 2 daňového řádu, podle kterého správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Žalobce však opomíná § 92 odst. 3 daňového řádu, podle kterého daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Povinnost správce daně dbát o co nejúplnější zjištění skutečností rozhodných pro správné zjištění a stanovení daně na jedné straně přikazuje správci daně, aby v rámci zjišťování daňově významných skutečností postupoval co nejdůsledněji, na straně druhé limitem pro toto pravidlo je důkazní povinnost daňového subjektu spočívající v povinnosti prokázat všechny skutečnosti, k jejichž tvrzení je povinen. Neznamená to tedy, že správce daně má povinnost zjistit skutečný skutkový stav, ale měl by vyvinout maximální úsilí, aby se tomuto stavu přiblížil. Krajský soud ovšem podotýká, že toto ustanovení se netýká odvolacího řízení, nýbrž řízení prvostupňového, v němž dochází ke stanovení daňové povinnosti. Povinnost vymezit odvolací důvody vyplývá pro daňový subjekt z § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu, jak již bylo uvedeno shora.

Krajský soud v této souvislosti podotýká, že právě odvolací řízení slouží k tomu, aby v něm byly vzneseny věcné a procesní námitky proti postupu správce daně, tak aby byly vypořádány ještě v daňovém řízení. Nové snášení těchto námitek až v řízení před krajským soudem není žádoucí, neboť žalobce se tak připravuje o jeden stupeň správního přezkumu, a zároveň požaduje po krajském soudu, aby suploval činnost odvolacího správního orgánu. Zvolená procesní taktika žalobce však nicméně jako taková není nepřípustná, a proto se krajský soud dále zabýval i žalobními body, které žalobce neuplatnil v odvolání.

Žalobce ke zjištění skutkového stavu namítá, že svůj nárok na odpočet doložil předložením formálně bezvadných dokladů, které byly vystaveny existujícím plátcem, který potvrdil jejich pravost a správnost. Podle žalobce bylo prokázáno i to, že k přijetí plnění v deklarovaném čase došlo a že cena byla smluvně dohodnuta. Správce daně ani krajský soud nezpochybňují, že žalobce předložil formálně bezvadné doklady k prokázání nároku na odpočet daně. Ovšem to samo o sobě nestačí. Skutečnost, že pro uznání nároku na odpočet daně nestačí pouze předložení formálně bezvadných dokladů, ale že se jedná i o otázku skutkovou, se podává i z judikatury Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 2 Afs 6/2004 – 67 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), se konstatuje, že „nárok na odpočet daně z přidané hodnoty ve smyslu § 19 odst. 1 zákona ČNR č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění zákona č. 196/1993, zákona č. 258/1994 Sb. a zákona č. 208/1997 Sb., vzniká

za současného splnění dvou podmínek: první z nich je skutečnost, že plátce daně přijal zdanitelné plnění uskutečněné jiným plátcem, druhou podmínkou pak je fakt, že přijaté plnění bylo plátcem použito k dosažení obrátu za vlastní zdanitelná plnění a že je zde zároveň věcná a časová souvislost přijatých zdanitelných plnění se zdanitelnými plněními vlastními, z nichž je dosahováno obrátu.“ Uvedený právní závěr je plně použitelný i v podmínkách § 72 a násl. nového zákona o dani z přidané hodnoty. Lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2007, č. j. 5 Afs 10/2007 – 132, v němž bylo vysloveno, že „důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotněprávní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Samotné předložení, po formální stránce bezvadného daňového dokladu, nemůže být dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet daně; vždy musí být v prvé řadě fakticky prokázáno existující zdanitelné plnění.“

Správce daně ve zprávě o daňové kontrole podrobně zhodnotil zjištěný skutkový stav věci, popsal provedené důkazní prostředky a důkazy vyhodnotil, přičemž došel k závěru, že se žalobci nepodařilo prokázat, že přijal zdanitelné plnění od společností Rozalinda, s. r. o. a Nad' – Truhlářství, s. r. o., tj. že nebylo prokázáno, že zdanitelné plnění bylo poskytnuto těmito dodavateli, kteří vystavili vyloučené daňové doklady. Krajský soud se s hodnocením skutkového stavu věci ze strany správce daně ztotožnil, neboť závěry správce daně jsou konzistentní, dostatečně odůvodněné, logicky na sebe navazují a ve svém celku obstojí.

Žalobce tvrdil, že zpráva o daňové kontrole obsahuje spekulace; ovšem neuvedl jaké. Žalobce vznesl námitku proti úkonu správce daně spočívajícím v dožádání příslušných správců daně v Praze. Podle žalobce nemohlo toto dožádání ověřit provedení prací v jižních Čechách. Tento názor žalobce krajský soud nesdílí. Dožádání směřovalo k osobám žalobcových dodavatelů, aby bylo zjištěno, jak tyto subjekty naložily s vystavenými daňovými doklady, zda je evidovaly ve vlastním účetnictví, zda z nich odvedly daň z přidané hodnoty atd. Daný úkon správce daně nelze považovat za nelogický či nadbytečný. Je naprosto běžné při vzniku pochybností ohledně uskutečnění a přijetí zdanitelného plnění prověřovat účetnictví dodavatele. Pokud jde o vyhodnocení způsobu stanovení ceny díla jako nevěrohodného a neprůkazného, pak žalobce tento závěr správce daně v žalobě nijak relevantně nezpochybnil. Argumentoval tím, že správce daně je „odtržen od reality“ a že jeho tvrzení o neurčitosti ceny díla je zavádějící. To jsou ovšem námitky, které nemají žádný právní rámec, a tudíž se jimi krajský soud nezabýval. Poukaz žalobce na formalistický přístup správce daně opět není opřen žádnou relevantní argumentací, ke které by se mohl krajský soud vyjádřit.

K tvrzení žalobce, že bylo prokázáno, že daňové doklady byly vystaveny existujícími plátcí, pak lze uvést, že tato skutečnost opět sama o sobě nepostačuje k prokázání oprávněnosti nároku na odpočet daně, za situace, kdy nebylo prokázáno samotné faktické přijetí zdanitelného plnění právě od onoho existujícího daňového subjektu, který daňové doklady jako dodavatel vystavil.

Konkrétněji žalobce brojl proti tomu, že správce daně odmítl provést důkaz místním šetřením na stavbách v místě provedení předmětných prací. Žalobce se domnívá, že místní šetření by umožnilo zjistit charakter prací, dobu jejich provedení apod. Ve zprávě o daňové kontrole je uvedeno, že místní šetření na stavbách správce daně neprovedl, neboť uskutečnění prací samotných není zpochybňováno. Prohlídkou daných míst s tříletým odstupem však již nemůže být prokázáno, jaké konkrétní práce byly realizovány, kdo je provedl a především, zda se na jejich provedení podílely dodavatelské společnosti. S tímto odůvodněním neprovedení důkazu se krajský soud ztotožňuje, neboť danou úvahu považuje za logicky

podloženou. I krajský soud sdílí názor správce daně, že prostým šetřením na místě provádění stavebních prací není možné po třech letech prokázat, kdo práce realizoval, kolik u toho bylo pracovníků a pro koho pracovali, obzvláště za situace, kdy samotné provedení stavebních prací zpochybňováno není.

Skutečnost, zda místně příslušný správce daně zahájil příslušné úkony ke správnému stanovení daně vůči společnosti Rozalinda, s. r. o. a Nad' – Truhlářství, s. r. o. není relevantní ve vztahu k přezkoumávanému řízení.

Konečně žalobce napadal porušení principu neutrality a zásady legitimního očekávání. Podle žalobce správce daně nedbal o to, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly při rozhodování o skutkově shodných nebo obdobných případech. V této souvislosti žalobce poukazoval na to, že správce daně měl z dřívějších daňových kontrol žalobce i jeho jednatele jako osoby samostatně výdělečně činné znalost jeho podnikatelské praxe a že proti ní dříve neměl žádných výtek. Toto tvrzení žalobce na jednání dne 18. 5. 2016 podpořil předloženými listinami. Předložené listiny se týkají spolupráce jednatele žalobce jako osoby samostatně výdělečně činné se společností SAN-TE, CZ, s. r. o. v roce 2003, jejímž jednatelem byl v té době V.P.. Spolupráce jednatele žalobce s touto společností byla prověřována správcem daně v roce 2005 (viz předložený protokol; prověřována byla i spolupráce se společnostmi Bystrýj 6, v. o. s. a Galant HP, s. r. o.), avšak z tohoto prověřování nebyly tehdy podle tvrzení žalobce vyvozeny žádné daňové dopady pro jednatele žalobce. Jinými slovy řečeno, správce daně tehdejší spolupráci jednatele žalobce s českými společnostmi, dodávajícími ukrajinské pracovníky, nepochybnil. Přitom žalobce tvrdil, že spolupráce žalobce se společnostmi Rosalinda, s. r. o. a Nad' – Truhlářství, s. r. o. fungovala na stejných principech jako tehdejší spolupráce se společností SAN-TE, CZ, s. r. o., avšak dříve proti ní neměl správce daně žádné výhrady. K tomu krajský soud uvádí, že žalobcem předložené materiály nevyvrací pochybnosti, které správce daně zaujal v dané věci, a neprokazují, že ke spolupráci žalobce se společnostmi Rosalinda, s. r. o. a Nad' – Truhlářství, s. r. o. došlo tak, jak bylo deklarováno na daňových dokladech, čili neprokazují samotnou existenci zdanitelného plnění. Odkaz na předchozí postup správce daně ve vztahu k jednatelem žalobce a jeho spolupráci s jinými subjekty v roce 2003 nemůže krajský soud vzít za důkaz o existenci zpochybněného zdanitelného plnění v roce 2010. Spolupráce jednatele žalobce s jinými subjekty v roce 2003 nutně vyplývala z jiných skutkových okolností.

Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 18. 5. 2016

JUDr. Věra Balejová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :
Prázdna Jaroslava